

МАКЕДОНИЯ ще излезе дваждь въ седмицѣтъ, въ Сръдж и въ Сжббо-тж. — Цѣна предплатена за годишъ двата листа седмъ бѣлы меджидиѣта, за единъ-тъ само, кой да е, чѣтыри бѣлы меджидиѣ. А за шестъ мѣсеца, два-та листа 4 бѣлы меджидиѣ, а единъ-тъ 2 1/2. както въ Цариградъ тукъ тѣй и на вслѣдѣ пошлѣ. — Единъ листъ има 60 пары.

Писма не освободены отъ пощенскъ платъ и изрѣчавия за вѣстникъ не сдружени съ предплатѣтъ не ся приѣмѣтъ.

МАКЕДОНИЯ

Листъ за Политикъ и Книжевностъ.

Подписка-та на спомоществованія-та става въ Цариградъ при Редактора и издателя на **МАКЕДОНИЯ** П. Р. Сла-вейкова, при Одунъ-Канлъ № 68. А по-вънъ при отреденитъ настоятели, кои-то и отговарятъ за вѣстникъ-тъ. — Стати и писма за общеполитикъ рабо-ты вѣстията ся безъ платъ, а за частны извѣстия плаща ся по единъ гр. за редѣта.

На настоятели ся устѣква по петъ, на-сто отъ цѣмѣтъ на спомоществованія като соберѣтъ отъ три спомоществованія на горѣ.

Належащи Размысленія.

(Продълженіе отъ брой 41-ий)

Наумѣватъ си читателитъ нѣ, че ка-то най-добъръ способъ за да отбѣгнемъ отъ погрѣшкитъ, въ които може бы да падне нашата Церква, ако устрѣдоточимъ всичкитъ власти въ рѣцѣтъ на едно само лице, нѣй прѣдложимъ Синодалното у-правленіе, подъ което разумѣвахмы раз-дѣленіе на тѣзи власти между по-мно-го лица, които, като равны, да сж еднак-во отговорны за всяко дѣло, было добро или зло, прѣдъ всеобщѣтъ Церквѣ, прѣдъ пра-вителството на отечеството нѣ, и прѣдъ самитъ нашъ народъ. Но и тѣзи сис-тема има своитъ неудобства, които мо-гатъ да ся запрѣдварятъ и исправятъ, а-ко сега въ началото на устроѣніето на Церквѣтъ ся положатъ нужнитъ поста-новленія и узаконенія, чрѣзъ които мо-жемъ да завардимъ свободѣтъ на Чер-квѣтъ, и постепенното но и здраво раз-витіе на духовнитъ нѣ животѣ.

Понеже казахмы че синодалното у-правленіе ще става отъ много лица, на-които числото ще да е опредѣлено, мо-же да си помислѣмъ нѣкой, че мнѣніето нѣ е щото тѣзи лица да бѣдѣтъ постоянны и непрѣмѣны, и чрѣзъ тѣхъ само да ся управлява Церквѣтъ нѣ, а всички дру-гы членове или архіерен да сж отдалече-ны отъ всяко намѣсаніе въ церковното управление. Видѣ на едно таквѣтъ упра-вленіе сжществуваше едно врѣме и въ Фенерѣ, което бѣ познато подъ името **Геронтія**. Това тѣло бѣше ся укѣпило и засилило съ достоинството си до единъ таквѣтъ степенъ, щото всичко зависѣше отъ него: Геронтитъ продавахъ епархіи-тъ на оногѣзи, който даваше по-много пары, безъ да ся пыта ако той е спо-собенъ или не. Цариградскитъ прѣсто-лъ бѣше подъ тѣхното расположеніе и тѣ поставяхъ на него или по-богатитъ или по-гупавитъ. Тѣ бѣхъ станѣли една-чета подобна на преторіанцитъ, които сва-ляхъ и дигахъ когото искахъ на Римскитъ прѣсто-лъ. Тежко на онзи владыка, кой-то не имѣ прашаше отъ епархіѣтъ си най-добритъ произведенія, сдружени вся-кога съ едно количество пары; тежко на онзи патриархъ който бѣ сторилъ да ся въспротиви нѣщо на тѣхнитъ волѣ. За единъ таквѣтъ патриархъ имаше спасеніе той или трѣбаше самъ да ся даде ос-тавка, или тѣ съ клеветы и хулы, а

често и съ огромны разности, сполуча-хъ да низложатъ отъ прѣсто-лътъ и да го изгонятъ. И отъ таквѣтъ едни помежду нѣ борбы и гоненія ся е породилъ о-громнитъ онзи дългъ, който тежи върху главѣтъ на патриархѣтъ, и който рано или късно ще ся исплати отъ христіанѣ-тъ, които сж подчинены на Цариград-скитъ патриархѣтъ, когато онѣзи, които направихъ този дългъ, употребяватъ за други работы пары, които ся натру-пали въ името на Церквѣтъ.

Но защо да ся простирамы въ пов-торителны расказванія за злиницѣ, които произлѣзохъ отъ тѣзи системи? Дово-лно е мислимъ да напомнимъ на читате-литъ си, че този редъ церковно упра-вленіе ся постанови отъ властолюбивѣ-тъ оногѣзи похитители на церковнитъ на-ши правдини, славный (хѣлѣосъ) прозванъ отъ приверженицитъ и послѣдователитъ на великѣтъ бывшъ грѣцкѣ идеѣ, а чер-ный нареченъ въ церковнѣтъ нашѣ Ис-торіѣ, който измысли и постанови тѣзи наредѣтъ като най-сгодѣтъ за оздравя-ніето на своето светотатство. А по-на-тѣтъкъ, да ся наумимъ още и съ какво ожесточеніе ся изпрѣмѣ тѣзи система и съ какво бесчестіе ся истласкахъ прѣдстави-телитъ нейны геронты отъ голѣмѣтъ си гнѣ-зда на Фенерѣ, и това е доста да нѣ окопѣти и свѣсти въ какѣтъ пропасть мо-же да ся сгрѣмолимъ нѣй още ведѣтъ, ако бы ся ползвали по нѣщо да осно-вѣмъ на таквѣтъ единъ гнилъ основъ у-правленіето на възобновѣнѣтъ нѣ Чер-квѣ. Ако и нѣй узаконимъ щото члено-ветъ на свѣтѣтъ Българскитъ Сѣборъ да бѣдѣтъ постоянны, и властѣта на Наро-дѣтъ нѣ Церквѣ ся прѣдаде на едни прѣ-муществены лица, тогазъ нѣй самы съ нашитъ рѣцѣтъ ще въздигнемъ на мѣсто единъ прѣсто-лъ, много прѣсто-лы, на мѣ-сто еднѣ главѣ, много главы: на мѣ-сто единъ деспотъ мнозина деспоты, кои-то горды въ своего званіе и силы въ произволѣтъ си на всяко врѣме и на вся-кой частъ ще тѣпчатъ народѣтъ и свобо-дѣтъ на Церквѣтъ му, тогазъ нѣй ще паднѣмы спорѣдъ пословицѣтъ "отъ трѣнѣ-та на глогъ".

За това нѣй прѣдлагамъ членовѣтъ на Сѣборѣтъ да ся прѣмѣняватъ по едно опредѣлено врѣме. Съ таквѣтъ единъ на-чинъ властѣта не ще бѣде ограничена въ рѣцѣтъ на малцина, които могатъ да ѣ

злоупотѣбятъ, нѣма да ся състави една управителна каста, която тя само да ся грижи ужъ за напредѣкътъ на народни-тъ нѣ работы, които за това щѣтъ и твър-дѣ медленно да отиватъ и твърдѣ мрач-но да ся вършатъ. Но въ управленіето на Церквѣтъ ще зематъ участіе всичкитъ вла-дѣцы, това що изисква и самото равен-ство, което е вѣчныйтъ и неизмѣняемѣтъ принципъ на Христовото ученіе, и което трѣба да положимъ за неизбѣжѣтъ основъ на Народѣтъ нѣ Церквѣ.

Едно опредѣлено и непрѣмѣно управля-юще тѣло, обыкновенно ся води отъ прѣда-нія често несъобразны и противны на духъ-тъ на врѣмето и на самитъ начала на вѣчныхъ Евангелскы истинны, когато възобновя-ніето на членовѣтъ въ това тѣло, може лесно да ся повърне отъ заблуденитъ и противны на Христовото ученіе прѣданія, кождо за въ сѣщностѣтъ на церковното устройство, а колкото за въ управленіе-то, то по-лесно бы пріело да ся рѣко-води отъ по-новы и по-сгодны мысли и идеи, чрѣзъ които бы дало по-голѣмъ жи-вѣностъ и по-силнѣтъ потыкъ на общес-твеннитъ нѣ работы. Всяка една епоха има си особенитъ нужды, има едно особенно настрѣеніе на духовѣтъ. Было бы твърдѣ безумѣстно да ся сѣдѣтъ и управляватъ но-витъ нужды на обществото спорѣдъ ста-ритъ обычаи и прѣданія по частъ на чер-ковното управление. Съ прѣмѣняваніето на членовѣтъ още всичкитъ владыци, като ще идѣтъ по редъ да зематъ участіе въ управленіето на Церквѣтъ, ще добыѣтъ и спасителнитъ онзи опытъ, който е най-важното нѣщо въ всяко управление, и тѣй нашитъ народны владыци ще бѣдѣтъ не само учены, спорѣдъ както ги желаемы духовно, но и свѣтскы практичны и о-пытны.

Съ прѣмѣняваніето на членовѣтъ на Сѣборѣтъ ся отбѣгва още едно зло, което непрѣмѣно ще ся породи отъ тѣ-хното непрѣмѣненіе. Понеже таквѣтъ е-дны прѣмуществены членове на Сѣбо-рѣтъ не могатъ да не добыѣтъ отъ по-ложеніето си повече властъ, която вы-нѣзгы дразне и гѣделичка и остроумнитъ както и гупавитъ, и отъ който непрѣ-мѣно ще ся породи едно съперничество кой да запрѣдвари да завземе вдовѣстѣ-щото мѣсто въ Сѣборѣтъ. И така въ вся-кой случай ще имамы тайны подароцы, тайны интригы отъ страна на възвѣнитъ

владыцы, и междусобны крѣпѣлы между членовѣтъ на Сѣборѣтъ, кой да ся опрѣ-дѣли въ запредѣлитъ мѣсто. А още въ таквѣтъ случай на непрѣмѣняваніето на сѣборнитъ членове нѣма никакѣтъ причинѣ и редѣтъ прѣмѣняваніето на прѣдседа-теля, което прѣдложимъ; ако единствен-ната цѣль, за който трѣба да ся прѣмѣ-нява той, е да прѣдупазимъ народѣтъ нѣ Церквѣ отъ неговитъ произволѣ. Как-то е прочее полезно и непрѣмѣно нуж-дно и добро, спорѣдъ нашето мнѣніе, да ся прѣмѣнява прѣдседателѣтъ на Сѣбо-рѣтъ, истото правило трѣба да ся запа-зи въ отношеніе и до другитъ му членове.

Нѣй тукъ нещѣтъ да възвѣмъ въ по-дробности, и да разискѣмъ начинѣтъ, по който трѣба да става туй прѣмѣненіе на членовѣтъ, да ли т. е. сѣборнитъ члено-ве трѣба да ся избиратъ въ опредѣлен-ното врѣме отъ высокоото духовенство, или да ся узакони за всегда единъ редъ, който да ся слѣдува въ прѣмѣненіето на сѣборнитъ членове, както имѣтъ въ па-триархѣтъ нѣ синтагматѣтъ. Това нѣщо о-става на сѣбраніето, което ще нареди У-ставѣтъ. За пуждно само мислимъ да за-бѣлѣжимъ, че прѣмѣненіето не трѣба да става тѣждеврѣменно и на всичкитъ куп-но членове, а сжщо и на прѣдседателя. Защото новитъ членове много е полезно и пуждно да намѣтѣтъ въ Сѣборѣтъ и стары, които да ся вѣщѣ въ теченіето на работѣтъ, въ които да просвѣщаватъ и нововъведенитъ.

III

До тукъ нѣй начертахмы кратко и повърхностно способѣтъ, за едно въз-можно ограниченіе на произволѣтъ отъ управителното тѣло и за увардѣніе не-избѣжѣтъ и цѣлокупнѣтъ церковнѣтъ нѣ сво-бодѣ, който благоволѣ да нѣ подарѣ Им-ператорското Правителство, като възоб-нови уничиженитъ нѣ церковны пра-вдини. Но да ли стига само туй? Да ли трѣба да ся задоволимъ само съ запаз-ваніето на правдинѣтъ, или е пуждно да имѣ дадѣмъ и единъ благотворителнѣтъ по-тыкъ, тѣй що и Правителството да убѣ-димъ, че не самы недостойны на грѣхѣ-тъ който имѣ за насъ, и народнитъ си животѣ да въздигнемъ на единъ по-вы-сокъ степенъ, на който прилича да сто-имъ между сжжителнитъ си народы, и да направимъ щото и всичкѣтъ нѣ народъ да

АЛЕКСАНДРЪ ВЕЛИКИЙ

(Продълженіе отъ брой 29.)

человѣческитъ умове твърдѣ лесно и скоро ся подчиняватъ на него.

Тесалиитъ твърдѣ благосклонно пріѣхъ А-лександра. Тѣ показяхъ еднѣ искреннѣтъ готовѣ-ста да му отдадѣтъ положеніето което баша му държѣше. Тѣ съединихъ своитъ силы съ неговѣ-тъ и трѣгнахъ на югъ къмъ Термопильскитъ Проходъ.

Тука ся държѣ голѣмѣтъ Сѣвѣтъ. Александръ се въ него участіе като членъ. Разбира ся че тука той бѣше прѣдметъ на вниманіето и инте-ресуваніето на всички. Впечатленіето което про-изведе тука той види ся да е было твърдѣ бла-гопріятно. Подиръ като ся разотидѣ Сѣвѣтъ, Александръ послѣдува пѣтытъ си къмъ югъ, придруженъ съ силитъ си, и съ всичкитъ кня-зѣ и царѣ отъ разнитъ грѣцкы държавы съ слугитъ имъ и сподиринитъ имъ.

Термопильскитъ проходъ бѣше едно гледище съединено съ идѣтъ на военнѣтъ славѣ. Тука бѣше когато прѣди ето ипетдѣсетъ годины Ле-онидъ, единъ спартанскитъ военачалникъ, само съ триста войскари, ся осмѣли да противостанѣ на еднѣ голѣмѣтъ Персійскѣ войска, ко-я-то по-това врѣме нападѣше на Грѣцѣ. Той бѣше спартанскитъ царъ, и подъ негово управле-

ся стекли да отбѣснѣтъ персійското нападаніе. Съ помощѣтъ на тѣзи съюзници той можъ да ся противи за малко врѣме на Персійскитъ силы, и прохѣдѣтъ между морето и кинаритъ, като бѣ-ше толкозъ тѣсенъ, той можъ сполучливо да нѣй противостѣи. Най-сетѣ обаче, едно силно от-дѣленіе отъ голѣмѣтъ персійскѣ войска, можъ да намѣри еднѣ другъ пѣтъ прѣзъ планинѣтъ, тѣй щото ся утвърдихъ за да могатъ да напа-днѣтъ на малкѣтъ грѣцкѣ войска, изъ отзадъ. Леонидъ, като видѣ това, заповѣда на всичкитъ си съюзници отъ другитъ грѣцкы държавы да ся оттеглятъ, и да го оставятъ самъ съ тристата му съотечественници въ прохѣдѣтъ.

Той не ся налѣше да отбѣснѣ непріятелѣтъ си или да защитѣ вече прохѣдѣтъ. Той знаѣше че трѣба да умрѣ ведно съ всичкитъ си хра-бры сподиринѣ. И че тогазъ потоцѣтъ отъ на-падѣтелитъ ще ся руки и ще минѣтъ прѣзъ мъртѣлитъ имъ тѣло. Но той знаѣше че бѣше ту-ренъ тамъ за да защищава прохѣдѣтъ и за това не остави мѣстѣто си. Когато ся започнѣ бойтъ, Леонидъ бѣше първитъ който паднѣ. Войска-ринѣ ся набрахъ около него и защищавахъ мъртѣлото му тѣло до когато можѣхъ. Най-сетѣ нахвѣти отъ безброитѣ число на непріятелѣтъ сп, тѣ бѣдохъ всички ꙗзбити, освѣтъ едного само чловѣка. Само той можъ да избѣгне и ся върнѣ въ Спартѣ. Единъ памятникъ бѣше въз-дигнатъ на това мѣсто съ този надписъ: «Па-мѣтъ на тѣхъ, които не бѣхъ по нѣй дежѣтъ»

шавамы отечеството си.»

Александръ минѣ прѣзъ този прохѣдъ, и ся ухвати къмъ голѣмѣтъ градове на югъ отъ този прохѣдъ — въ Атинѣ, Тебѣ и Коринѣ. Едно друго сѣбраніе отъ всички самодържцы и царѣ на Грѣцѣ ся свѣка въ Коринѣ; и тукъ А-лександъръ постигна прѣдметѣтъ на домогваніята си, като му ся даде началството и прѣводитѣ-лството въ голѣмѣтъ военнѣтъ походъ въ Азіѣ. Впечатленіето което направи той върху тѣзи съ-кѣнто ся запозна трѣба да е было твърдѣ удо-вѣтворително. Такъвъ единъ момѣтъ да ся из-бере отъ толкозъ едно силно съюзничество на-роды, като прѣводитѣлъ въ едно таквѣтъ прѣд-пріятіе, което тѣ скоро трѣбаше да прѣдпріемѣтъ, показѣ еднѣ извѣрѣднѣтъ силѣ въ Александра за да прѣбладава надъ чловѣческитъ умове, и да направи впечатленіе на другитъ чловѣцы съ величїето си. Александръ ся върнѣ тържественно въ Македоніѣ отъ този сѣкъ югъ походъ, и захванѣ тутакъ си да наредѣ работѣтъ на царството си, тѣй щото да бѣде готовъ да въз-зе безъ затрудненіе въ голѣмото поприще на побѣдѣтъ, които си въображавѣше той че му прѣдстоѣтъ.

ГЛАВА III.

Противодѣйствието.

Землята, която първо ся замѣняваше отъ Ма-

е сега Европейскѣ Турци. На сѣверитѣ нѣ часть има еднѣ широкъ редъ планины нарича-ны сега Балканѣ. Въ врѣмето на Александра тя ся наричаше Хемосъ или Бмъ. Тѣзи планины съставятъ еднѣ широкѣ и невиселѣмѣтъ земѣ, тя ся простира отъ Черно до Адриатическо море.

Единъ клонъ отъ тѣзи планины, наричана Родо-пѣ, ся простира на югъ отъ сѣвѣтъ на дъл-жинѣтъ нѣ. Родопа дѣлѣше Македоніѣ отъ ед-нѣ голѣмѣтъ и силнѣтъ земѣ, въ който живѣше едно неособено много военно племе. Тѣзи земѣ бѣше Тракия. Тракия бѣше една голѣма пло-дородна долина, която бѣше наклонѣна къмъ сѣв-дѣтъ отъ всякѣтъ страна, тѣй щото всичкитъ потоцы отъ планинитъ, умножаваны отъ дѣждо-ветъ които падахъ, ся стѣкахъ всички въ е-днѣ рѣкѣ, които минувахе прѣзъ сѣвѣтъ на тѣзи долины, и най-сетѣ ся вливаше въ Егей-ското море или Архипелагъ. Името на тѣзи рѣкѣ бѣше Хемосъ а сега Марица. Стара пла-нина или Хемосъ, както тогазъ ѣмъ наричѣхъ, съставѣше голѣмѣтъ сѣвернитъ прѣдѣлъ на Ма-кедоніѣ и Тракия. Отъ высочинѣтъ на тѣзи планины, като ся гледа къмъ сѣверъ, види ся едно голѣмо пространство, земѣ, която съставля-ва еднѣ отъ най-голѣмѣтъ и най-плодороднитъ долины въ свѣтъ. Тя е и днѣс Дунавската до-лина. Тя ся населявана въ онѣзи врѣмена отъ дѣлы племена, които Грѣцитъ и Римлянитъ вся-кога наричѣхъ варвары. Какъ и да е, тѣ бѣхъ дѣлы и воинственны, но като не ся знаѣли да

сѣ, параклаоумен нѣ мѣ ѡνήσѣ нѣ парадѡσѣ еі; τὸ δ' αὖθις καὶ τὴν περιφρόνησιν τοῦ κοινού, ὅπου πρὸ αὐτῆς ἀπεκδέχεται νὰ φανισθῇ περὶ τῶν τοιοῦτων σοφῶν καὶ περισπούδαστων εἰς ἐκαστον ὀρθόδοξον ζητημάτων ὅτι ἡ ἀνάπτυξις καὶ διασάφισις αὐτῶν θὰ πείσῃ τίνας πρὸς νὰ μισῶμεν πάντες οἱ ὀρθόδοξοι ὡς διασπαστας τοῦ, θειμοῦ τοῦ συνέχοντος τὴν εὐταξίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐνοπείαντες οὕτως εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀδικηθέντων τὴν δυσπιστίαν καὶ τὴν ἀποτροφὴν κατὰ τῶν κληρικῶν ἐν γένει. Ἐν ὅσῳ δὲ ἡ «Ομόνοια» ἐνασχολεῖται εἰς τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν, θὰ συγχωρήτῃ βεβαίως τοὺς Βουλγάρους νὰ πιστεύωσι μετὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, τὸ Βουλγαρικὸν Ζήτημα ὡς ὁριστικὸν λελυμένον. Βλέπει ἀλλ' ὅτι, ἀπέναντι τοῦ κύριου τῆς «Ομόνοιας», οἱ λόγοι τῆς Α. Γ' ἡλιότητος τοῦ Ἀλφ. Παῦλ είναι λογοπαίγνια, ἐνώπιον τῶν διαβεβαιώσεων τῆς «Ομόνοιας», ὅτι τὸ Βουλγαρικὸν Ζήτημα ἐλύθη ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ Πατριάρχου, ὁ προεσταμένος τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως ὅσον θέλει ἂς λέγῃ, ὅτι ἡ λύσις ἐγένετο κατὰ τὰ σχέδια καὶ τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου, ὅτι τὸ Βουλγαρικὸν Ζήτημα τῆς «Ομόνοιας» ἀντιπαρβαλλόμενον πρὸς τὴν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ἐπισταλείσαν ἐπιστολὴν τοῦ Μεγάλου Βεζίρου εἶναι τοῦτ' αὐτὸ τὸ τῆς παροίμιας «σφῆξ τέττιγος ἐστίν». Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε οἱ εὐπιστοὶ Βούλγαροι ἔξοιτι τὰ μέγα καὶ ἀπαράδελφον σφάλμα καὶ πιστεύωσι παρὰ πάντα ἄλλον τὴν Αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν, καὶ τὰς διατάξεις καὶ ἀποφάσεις Αὐτῆς. Εἶναι τῷ ὄντι κρίμα νὰ ἀποδέχωνται οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τοῦ λόγου τοῦ Μ. Βεζίρου ὡς ἀληθινὰς περὶ τὰ γραφόμενα τῆς «Ομόνοιας». Καὶ ταῦτα μετὰ πόσεως χάριτος γεγραμμένα, μετὰ πόσεως ἡδυσμενίας, τί μέλλοντες, τί ἀπαρέμματα, τί τεχνικὴ σύνταξις! πλῆρες σφαλμάτων τὸ στόμα σου γένοιτο ἀγαπητὴ «Ομόνοια»!

Ἐν τοῖς ὅμοις τῶν Βουλγάρων τὰ τοιμήματα κατήντησαν λίαν βρέα καὶ δυσβάστακτα. Πιστεύομεν, ὅτι πιστεύουσι τὰς ἐκκλησίας αὐτῶν τὰς ἀνιστορήτους κανονικῶς μὲν ὑφιστάσας, διὰ δὲ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Φερμανίου ἀπολαμβάνοντες καὶ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια ἔχουσι καὶ αἱ λοιπὴ ἐν τῷ Туркικῷ κράτει ὁριστάμενοι ἀνεξάρτητοι ἐκκλησιαστικοὶ ἀλλοίποροι, ὅτι δὲν ἀποδέχεται τὴν γενομένην λύσιν, διότι εἶναι ἀντικανονικὴ, ἀλλὰ τὴν κοροϊφά τῶν τοιμήματων τούτων ἐπέβησαν πρὸ τῶν ἡμερῶν τοιμήσαντες δις μάλα νὰ ζήτησιν νὰ ἐπισκερθεῖ τὴν Α. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμένικον Πατριάρχον. Τὴν εἰδὴσιν ταύτην δημοσιεύοντα ἡ «Ομόνοια» ἰσχυρὰ μετ' ἀναγκαστικῆς τῆς ζήτησεως οἱ Κύριοι οὗτοι εἰς τὰ Πατριαρχεῖα; Μήπως ὁμοφώνουν διὰ τὸ Πατριαρχεῖον ἀσθενεῖ ἀπὸ τοιοῦτων ἡμῶν; ἀλλὰ τί ζήτουν ἐπαναληφθέντες τὰς ἐπισκέψεις αὐτῶν; μήπως θέλουσι συμβιβασθῆναι, μήπως συγχωρήσιν; Καὶ τὰ δύο. Ἐπειδὴ οἱ Βούλγαροι ἔχουσιν ἡμῶν ἐκκλησίαν πολιτικῶς ἀνεγνωρισμένην, καὶ κανονικῶς ὑπάρχουσαν, τὴν ὅποιαν ἄλλοτε τὸ Πατριαρχεῖον παρὰ πάντας τοὺς Θεῖους κανόνες κατήργησε, καὶ ἐπειδὴ συνισθάνονται, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον μετὰ τὴν ἐπὶ Σαμουὴλ γενομένην ἐπιστολήν, ἀλλὰ συστήλλεται νὰ ζήτησιν δημοσίᾳ συγγνώμην πρὸ αὐτῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἐκείνοι καθὼς εὐαγγελικὸν ἐπέλθοντες ἔχοντες εἰς τὸ Πατριαρχεῖον διὰ νὰ δώσωσι τὴν συγγνώμην καὶ τὴν ἄφεσιν εἰς τοὺς ἐπισκόπους; δοθέντες δὲ ἀπαξ παρ' αὐτῶν τῆς συγγνώμης, τότε καὶ συμβιβασμὸς ἀποβίνει εὐκόλως. Συγχίρομεν λοιπὸν τὴν «Ομόνοιαν» διότι διὰ τῆς ἐξιδιαιρέτης αὐτῆς εὐφροσύνης κατόρθωσε νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀληθινὴν καὶ πρωτίστην αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐπισκόπων Βουλγάρων εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὑπάρχει ὅπως καὶ δευτέρα αἰτία, τὴν ὅποιαν ἡ «Ομόνοια» δὲν ἠδύνατο νὰ ἐν-ὀφθῇ καθόσον δὲν ἀποδέχεται τὸ Αὐτοκρατορικὸν Φερμανίον, καὶ ἡ ὅποιον περὶ αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ. Ὡς γνωστὸν τὸ δέκατον ἄρθρον τοῦ Φερμανίου λέγει, ὅτι τὰ καθέκαστα τῶν ὑψηλῶν ὁρισμῶν τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν αὐτῷ θὰ ὁριθῶσιν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας. Περὶ τούτων λοιπῶν τῶν λεπτομερειῶν ἡμετέροις νὰ ἐξηγηθῶσι μετὰ τοῦ Πατριάρχου, ὅστις ὅμως καθὰ ἔχοντες, εἶναι ἀκόμη ἀσθενής. Καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν δευτέραν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως τῶν Βουλγάρων εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Τὰς ἐξηγήσεις ταύτας ἐνομοίσαμεν καθὼς ἡμῶν νὰ δώσωμεν εἰς τὴν «Ομόνοιαν» ἥτις ἐφαίνετο τοιοῦτον ἀποροῦν περὶ τῶν ἐπισκέψεων τούτων, καὶ ἠδύναμεθα νὰ ἐκτεθῶμεν πολὺ περισσότερον εἰς τὰς ἐξηγήσεις ταύτας, δὲν ἡμετέροις ὅμως νὰ παραβῶμεν τὰς διατάξεις τοῦ Γραφείου τοῦ τόπου. Ἐάν ὅμως ἡ Γραφικὴ δημοσιυγραφία ἐξακολουθεῖ προσβάλλουσα τὰ συμφέροντα τοῦ Βουλγαρικοῦ ἔθνους, τοιμήμεν νὰ παρακαλέσωμεν οὐς δεῖ νὰ ἀφῶσιν καὶ ἡμᾶς; ἐλευθέρους νὰ ἐκτεθῶμεν τὰ πρὸς τὸ ἔθνος ἡμῶν δημοσιυγραφικὰ καθήκοντα.

Дописки на „Македония“

Браила 11 Април 1870.

Позволете ми да ви споделим утешителни и радостни новини от градът ни.

Прочитанието на височайшият фирманъ,

шпи българе такова добро впечатление што тутакси се упълномощих първенците ни отъ името на тукашната българска община да изразят чрезъ телеграфъ дълбока благодарност на Н. И. Височество Султанъ и на Великитъ му Везиръ Аали-Паша за голѣмата тѣзи милостъ и справедливостъ. На благодарителната телеграма тукашната българска община получи единъ твърдъ ласкавъ отговоръ.

Въ сѣщото време и „Българското Книжечко Дружество“, шомъ сполучи фирманътъ, състави извънредно събрание отъ настоятелството и дѣйствиелните си членове, на което, сѣдѣш прочитанието на височайшиятъ фирманътъ, единогласно се рѣши отъ страна на дружеството и дѣйствиелните си членове, на което, сѣдѣш прочитанието на височайшиятъ фирманътъ, единогласно се рѣши отъ страна на дружеството да се изрази по телеграфъ дълбока признателност на Н. И. Височество Султанътъ и на великитъ му Везиръ, Аали-Паша за благополучното рѣшеніе на въпроса. Слѣдъ това, тутакси се състави на френски и испански до Н. Височество Аали-паша слѣдующата телеграма:

БРАИЛА 24 МАРТА 1870.
ДО НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО ААЛИ-ПАША
ЦАРИГРАДЪ.

„Българското Книжечко Дружество“, на което члѣта е да сѣдѣш, съгласно съ горещото желание и непрестанните грижи на Н. Императорско Височество Султанътъ за распространението на книжечкостта между българите, изискаме отъ васъ, като сподѣля общата радостъ на Българскитъ народъ по случая на възстановленіето на Българската независима Иерархія, дозволеа си свободата да изрази чрезъ Ваше Височество своята най-дълбока и учтива признателностъ къмъ Августейшиятъ и Величайшиятъ господаръ за Императорскитъ фирманъ, чрезъ когото се признава нашата народна Иерархія. Да живѣе Неговото велико Визиръ Аали-паша на когото добротворителъ и спасителни дѣла приличатъ отъ 20 години на самъ особенното внимание на сичкитъ просвѣтени българи!

Настоятелството. (Председателъ) Ценовъ

— Поповичъ. — Мисакиди. — Беронъ.

(Дѣйствиелни членове) Друмевъ. Стояновъ.

На 2 Април Дружеството биле удостоено съ слѣднѣйтъ ласкавъ отговоръ:

Министрътъ на външнитъ дѣла Г.

Ценову, прѣдседателю на „Българското книжечко Дружество“ въ Браила.

Получена телеграмата отъ 5 Април.

Изволете да изразите на вашето Дружество високо то задоволение на Н. Императорско Величество Султанътъ и на правителството му за чувствата, които то засвидѣтелствува по случаетъ на фирмана установенъ послѣднѣ на българскитъ народъ.

Прѣдседателъ на Настоятелството на Дружеството шомъ получи отговорътъ тутакси съвѣсно извънредно събрание отъ Настоятелството и дѣйствиелните членове на което се възхищение се прочете и прие този отговоръ и единогласно се рѣши оригиналтъ на този тѣжъ важенъ документъ да се тури на хранение въ Архивата на Дружеството.

Тѣзи Г-не Редакторе, за сега новини, ви съобщавахъ отъ нашиятъ градъ. И това азъ правя съ едно голѣмо задоволение токъто повече, че тѣ ся явно доказателство на това, до колко Българитъ, дѣто и да бѣждатъ тѣ, умѣйтъ да цѣнятъ благодарнитъ съ които ни надарява днесъ просвѣщеното Султаново Правителство, и до колко вече тѣ познаватъ правителствъ, по който трѣба да върватъ.

П. И. Като пилахъ това пристигнахъ и новини и твърдъ радостни известія отъ М. Дринова изъ Неаполъ за неговитъ исторически издирвания. ***

Българитъ. — Рѣшаването на черковнитъ ни народенъ въпросъ се твърдъ недостаточенъ предъметъ отъ Сръбската журналистика въобще. Но отъ друга страна, ако и да немамъ още обшири свѣденія, като виждамъ злитата притурка на Македония и Денъ тържественъ храбра на да се рѣши въ подготвено. Както и да е ний повече повѣряхме на нечиститъ Българскитъ свѣденія и като зехимъ въ вниманіе какво пишатъ чуждитъ вѣстници, твърде се зарадвахъ, и, ако и да не бѣше толкова тържествено, пакъ се зарадвахъ и сподѣлхъ радостта съ съотечественцитъ си въ България. — Да живѣятъ, рекохъ, прадолѣвнитъ владѣтели! Да живѣятъ разумнитъ министри! Слава на пароднитъ дѣятели! . . .

Помѣжду тукашнитъ свѣстни Българи се повседе дума за позлата отъ рѣшаваніето на този нашъ въпросъ, само съ страхъ се чуваше да говори нѣкой: ами ако стане работата Българска? Но отъ друга страна пакъ се тѣсвахъ, съ разбортостъ на нашитъ ЧЕСТНИ СТАРЦИ.

Сръбскитъ вѣстникъ Застава доноси изъ Пешта една дописка въ кою кѣто се говори за меморандума на Високата Порта противъ Черногогорскитъ исканія, укорява Българскитъ дипломати че не сѣ способни и че много говорятъ, но нищо не правятъ.

Тука се говори за тѣзгодишната Сръбска Скупщина, коюта напокои, че се държи въ Юниа и коюта при дружитъ нови установления ите донесе и закона за свободното печатаніе, коюто сръбскитъ напредъници едвамъ очакватъ а консервативцитъ непрѣставатъ да тѣрбятъ по Сръбскитъ новини изъвъ Сърбиѣ, че Сърбиѣ още не іе за свободенъ печатъ.

— Заемамы отъ Торки слѣдующитъ те-

БОЛГРАДЪ 28 Апр. 1870.
На Н. В. Великитъ Везиръ Аали Паша
Ваше Височество.
Долноподписанитъ жители въ Болградскитъ коюитъ Българе, кою сѣ научихъ за великитъ добрини на Н. И. В. Султана, кою е направилъ чрезъ издирваніето на Императорскитъ си вѣрникъ за благополучното рѣшеніе на нашитъ черковнитъ въпросъ, мислимъ за нашъ свѣтъ дължностъ да изразимъ съ най дълбоко почитаніе, въ името на Българскитъ Община въ Болградъ чрезъ В. В. прѣдъ славнитъ прѣстоъ на Н. И. В. Султана нашъ ний дълбока признателностъ за туй праведно великодушно и отеческо дѣло.

И тѣй ний присѣдиняемъ нашитъ добротелства и жолитъ съ нашитъ съотечественници и жолитъ Все Вышняго да продължи драгоцѣнитъ дни на Н. И. В. Султана.

Да е живъ Негово Императорско Величество! Да живѣе Великитъ Везиръ.

[подписани]

Г. Радиковъ Д. Христофоръ Х. Хорозовъ и други 55.

*) Торки и други нѣкои вѣстници по погрѣшкѣ или по незнаеіе писахъ Болградъ въ мѣсто Болградъ Б. Р.

Молимъ нашитъ дописници да ни прощаватъ дѣто че и тозъ нѣтъ по причинъ на многото други материали за смѣненіе обнародваніето на допискитъ имъ останъ за по-послѣ.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

Франца.

На 23-й Април (н.) издалъ ся Императорскитъ указъ коюто приказъ народътъ да обади съ положителното си или отрицателно гласоподаване приема ли или отвърдя свободолѣбнитъ прѣобразованія коюто императоръ е принавелъ въ конституціитъ отъ 1860 на самъ и коюто да потвърди Сенатусъ Консултътъ отъ 20 Април 1870, чрезъ коюто както ся знае сѣ принасенъ тѣзи послѣднитъ прѣобразованія. А слѣдъ това ся явно и едно проглашеніе отъ страна на Императора, въ коюто избраниитъ отъ народа на 1852 като ся прѣдставя сега пакъ на 1860 прѣдъ истия народъ зема ся да му истъкува цѣлтъ на новото това всеобщо гласоподаване и да поиска пакъ отъ всякого одного отъ избирателитъ си подкрѣпеніето коюто прѣдъ осемнадесетъ години му сѣ дава. Въ това ся проглашеніе Императорътъ казува: че Конституціята отъ 1852 потвърдена отъ осемъ милиона гласа дѣле на Франца осемнадесетъ години тишина и благодеиствіе; но понеже едно по друго послѣдовавши промѣненія отъ тогызъ на самъ измѣнитъ тѣзи Конституціи, трѣба ново народно гласоподаване да ся тури като необходимъ основъ на новитъ конституционни хѣртъ потвърденъ отъ народътъ. „Дайте ми, прибавя проглашеніето, ново доказателство на доврѣе коюто гласоподадѣте одобрително; отгласѣте ревузционнитъ заплашванія и ще основѣте на здравы основоложенія редѣтъ и свободѣтъ, и ще направите по-лесно за въ будуще прѣминуваніето на Коронѣтъ въръзъ сына ми. Почти единодушнитъ гласове на 1851 ми дадохъ широкъ власть, дайте още и сега иститъ гласове като съизволите на прѣобразованіето ново гражданско управление. Върѣмъ на происхожденіето си, че ся въздушеитъ отъ вашитъ размышленія, ще ся засия отъ вашитъ воли и нѣма да прѣстанѣ отъ да работѣ за благодеиствіето и величіето на Франца.“

Освѣтъ това прошеніе отъ Императора, министерскитъ свѣтъ издалъ и той окружно писмо до разнитъ началства и до общественитъ чиновници, въ коюто споредъ телеграфътъ ся казвало слѣдующе: „На 1852 Императорътъ поиска отъ народа сѣмѣтъ за да оздрави редѣтъ, днесъ иска тѣзи силъ за да оздрави свободѣтъ. Да ся даде одобрителенъ гласъ ще каже да ся даде гласъ за свободѣтъ. Да ся даде отрицателенъ гласъ е равносильно съ да ся даде гласъ за сѣспиваніето на политическото и общественно устройство, на коюто Франца дължи величіето си. Работата е да оздравимъ за въ будуще спокойствіето на мѣсто то шомъ и на прѣстоътъ и въ най сиромашкитъ домъ сѣмѣтъ да насѣдува бащитъ.“

Свършено се тѣзи проглашенія на Францускитъ самодержецъ и на правителството му, прогнѣжитъ партіи издала и тѣ една нощъ, чрезъ коюто, както бѣхъ прѣдпоувижи, уфѣшана народътъ да отбѣснѣ прѣдлежащето народно гласоподаване съ отрицателни гласове пакъ съ свѣршено въздържаніе отъ да гласоподаватъ.

Гръциѣ.

Минѣмѣтъ сѣботѣ ний сключихъ свѣдѣнія си за разбойницитъ и уловенитъ отъ тѣхъ пѣтници съ прѣдложеніята коюто Англіискитъ посланникъ бѣше направилъ на разбойницитъ, отрицателнитъ отговоръ на Гръцкото правителство за опрощеніето нѣтъ, обгравданіето нѣтъ отъ войскатъ и надѣждитъ за изабавленіето на уловенитъ. Но до вечерѣтъ още пристигнахъ въ градътъ ний свѣтъ противъ на това жалостны телеграфич. пѣвѣстіа коюто казувахъ за избиваніето на знаменитѣ пѣтници.

Още при улавяніето на споменѣтитъ въ 40-й брой лица, разбойницитъ пуснажи женѣтъ шомъ били съ тѣхъ, и по-послѣ тѣ пуснали и по старѣйтъ межу тѣхъ Англичанитъ Лордъ Мункастери да иде въ Атина и да улегни ирѣговорѣтъ за испукуваніето, цѣмѣтъ на коюто бѣхъ назначили тѣ на 25 хил. лири. Но скоро подиръ това тѣ, разбойницитъ извѣстѣла на Јурѣ. Правителство че немогатъ да ся задоволятъ съ издѣлженіето на исканнитъ испукупъ, но искатъ още и опрощеніето си безъ коюто заплашвали че ще убѣйтъ уловенитъ.

Правителството коюто и по-послѣ

матъ испукупъ, да пуснатъ уловенитъ махнатъ отъ Гръциѣ на кѣдѣто искатъ да имъ ся даде значно опрощеніе нѣтъ възможнѣ по законитъ, но разбойницитъ стѣвали като отчаяни въ исканіето ся прошеніе, и нѣкой не можѣтъ да ги за нѣвъможностѣтъ на исполненіето имъ желание. Тогызъ вече правителството видѣло неврѣжконото имъ мѣніе и за несполучаніѣ на ирѣговорѣтъ за нѣмѣридо да прати войска за да тѣхъ побѣгваніето на разбойницитъ и на уловенитъ подирѣ си.

Отъ друга страна и разбойницитъ прѣди отрицателенъ отговоръ, гръцѣ кулѣтъ Оропо, на едно съ уловенитъ, нѣмѣмѣтъ Асапо, и ся сврѣли въ селото та обѣдали. Тогызъ като видѣли на едно отдѣленіе войска пѣши и конницѣ не ги пушала да идатъ напредъ, тѣ въ обривително положеніе, пратили на войскатъ да ги пусне или ще убѣтъ уловенитъ, но като войската не ся тѣхъ заклали най-напредъ писари на Императоръ, послѣ ся рѣдѣли на нѣмѣридо, и като видѣли не възможнѣтѣ побѣгнѣтъ убилъ тогызъ п другитъ разбойници и като турили напредъ сѣмѣтъ нѣколко седени, коюто били изволѣтъ прѣдъ, зема да гърмѣтъ върѣзъ войскатъ ирѣкватъ прѣзъ нѣмѣ да ся пробѣйтъ тогызъ войскатъ ги ударили, но като вече и да ся стѣмѣва, убилъ само сѣмѣтъ отъ разбойницитъ и уловили едного другитъ пробилъ прѣзъ войскатъ и по нѣмѣридо отъ тѣхъ други четирѣ ся убилъ, друго отдѣленіе войска и тѣй отъ 21 разбойници девѣтъ души само за коюто още не сѣмѣтъ.

Слѣдъ това тѣзати на убитѣтъ пѣтници ся прѣнесли въ Атина и ся сѣмѣтъ голѣмо тържество и голѣмъ жалостны чѣ. Само тѣлото на младиитъ англичанѣ не ѣра по прѣварителнѣ неговъ заповѣдъ не погребѣ въ грѣцѣтъ земѣ, бѣлазѣ да го испратятъ въ Англіѣ.

Убиваніето на тѣзи кѣтвѣтѣ пѣтници чинило живо потрясеніе въ Англіѣ. Пѣтницѣ вѣстници слѣдуватъ да пишѣтъ ко за Гръциѣ и за гърцѣтъ азѡбно, Мѣсе Кадри да ся управлѣватъ сами. Пѣтницѣ че грѣцкото правителство е отговѣстанѣтъ злочестникъ. Ний-пѣтѣтъ то шомъ чужди войска да заземѣтъ Атинѣ гитъ крѣпости въ Гръциѣ. Таилѣ прѣмѣтъ че работѣтъ на разбойницитъ може бѣ кѣра важны политически слѣдствія изъ слѣдованіе на разбойницитъ отъ чуждитъ.

Отъ станѣли нѣкои придирванія стѣмѣтъ чѣтвѣтѣ сѣмѣтъ отъ Атина, нѣмѣмѣтъ отъ Атинѣ сѣмѣтъ насѣрѣтѣни да уловѣватъ разбойницитъ за опрощеніе.

Испаниѣ.

До скоръ работѣтъ въ Испаниѣ ся хѣмѣтъ като да бѣхъ испанѣли въ едно заваніе, и революционното веленіе на множитъ тамо партіи ся виждаше като тѣмѣтъ, Г смѣхано, коюто внезапно прѣди мѣмѣтъ нѣмѣмѣтъ въ Бирцѣмѣтъ. Прѣмѣтъ правителство коюто происхождаше отъ рѣмѣтъ І ѣмѣтъ на 1868 ако и да не може още рѣмѣтъ сѣмѣтъ като правителство на една добротѣмѣтъ по управлѣванѣ страна но пакъ сполучѣмѣтъ тѣмѣтъ и да потѣмѣ за скоро туй бѣмѣтъ избухваніе. Но при всичко това пакъ небосклонѣтъ на тѣзи земѣ стонъ все бѣмѣтъ бурѣтъ, и нѣкой не може да каже още лѣмѣтъ лѣмѣтъ неіно състояніе е оздравѣтъ единъ транѣтъ редѣ.

КАНА ПРИКАСНИЦА

Едно прѣмѣ было то. Дѣтнѣ нѣкой си Топѣмѣтъ възлѣтъ на калѣсѣтъ и послѣдуватъ отъ сѣмѣтъ свѣтъ ходи на В. Портѣ, дѣто въ мѣмѣтъ Държавнитъ Свѣтъ стоѣтъ около единъ нѣмѣтъ прѣмѣтъ изомѣненіето върху работѣтъ отъ рѣмѣтъ министранѣ прѣзъ истѣмѣтъ години. Слѣдъ нѣмѣтъ И. И. В. приказѣтъ едно слово, коюто сѣмѣтъ бѣмѣтъ за напредѣтъ и благосѣмѣтъ нѣмѣтъ.

КАНА ПРИКАСНИЦА

Едно прѣмѣ было то. Дѣтнѣ нѣкой си Топѣмѣтъ възлѣтъ на калѣсѣтъ и послѣдуватъ отъ сѣмѣтъ свѣтъ ходи на В. Портѣ, дѣто въ мѣмѣтъ Държавнитъ Свѣтъ стоѣтъ около единъ нѣмѣтъ прѣмѣтъ изомѣненіето върху работѣтъ отъ рѣмѣтъ министранѣ прѣзъ истѣмѣтъ години. Слѣдъ нѣмѣтъ И. И. В. приказѣтъ едно слово, коюто сѣмѣтъ бѣмѣтъ за напредѣтъ и благосѣмѣтъ нѣмѣтъ.

ИЗВѢСТІЕ.

Призоваватъ ся всички ѡнѣзи коюто сѣмѣтъ прѣмѣмѣтъ народѣтъ си, коюто сѣмѣтъ противѣмѣтъ на неговитъ желанія и коюто сѣмѣтъ върло воювалѣмѣтъ неговитъ домогванія и сѣмѣтъ всѣмѣтъ силъ и сѣмѣтъ поддѣржали фанѣриѣтитъ и фанѣриѣтитъ въ отечество до нѣмѣтъ; асѣмѣтъ слѣдъ рѣшеніето сѣмѣтъ въпросъ да заповѣдатъ на Българскитъ Цариградъ Черкѣтъ, дѣто има да ся устѣмѣтъ нѣмѣтъ имъ ако не друго, а то поне стѣмѣтъ нѣмѣтъ за утѣмѣтъ отъ досѣмѣтъ нѣмѣтъ.